

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně:

J. K.

zastoupená advokátem JUDr. Jaroslavem Brožem

BROŽ BROŽ VALA advokátní kancelář s. r. o.

sídlem Marie Steyskalové 52, 616 00 Brno

proti

žalovanému:

Katastrální úřad pro Moravskoslezský kraj

sídlem Praskova 194/11, 746 01 Opava

o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou označenou jako „žaloba o uložení povinnosti“, kterou krajský soud podle jejího obsahu vyhodnotil jako žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu dle ust. § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), se žalobkyně domáhala, aby soud vydal rozhodnutí, že
 - 1) Žalovaný je povinen odstranit z katastru nemovitostí duplicitní zápis vlastnictví na LV č. X pro k. ú. Hrušov, tedy je povinen vymazat z katastru nemovitostí u LV č. X vedeném pro k. ú. Hrušov údaje, které se vztahují k vlastnickému právu SEPO-EXIM s. r. o. „v likvidaci“, se sídlem Bohumínská 42/240, Hrušov, 711 10 Ostrava, IČO 48395509. Konkrétně je žalovaný povinen vymazat tyto údaje:
 - v části A – Vlastník, jiný oprávněný – SEPO-EXIM s. r. o. „v likvidaci“, Bohumínská 42/240, Hrušov, 711 10 Ostrava, IČO 48393509
 - dále v části E – Nabývací tituly a jiné podklady zápisu vymazat položku zapsanou pod č. Z-800016/1997-807 – Kupní smlouva V11 4118/1996, Pro: SEPO-EXIM s. r. o. „v likvidaci“, Bohumínská 42/240, Hrušov, 711 10 Ostrava, IČO 48393509.
 - 2) Žalovaný je povinen žalobkyni uhradit náhradu nákladů řízení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.
2. V žalobě žalobkyně uvedla, že je vlastnící pozemků v k. ú. Hrušov evidovaných na LV č. X, u nichž je však evidován duplicitní zápis vlastnictví, kdy vedle žalobkyně je jako vlastníci evidována společnost SEPO-EXIM s. r. o. „v likvidaci“. Tato společnost však již prošla insolvenčním řízením, byla zrušena a následně vymazána z obchodního rejstříku. V katastru nemovitostí je tedy jako duplicitní vlastník evidován subjekt, který neexistuje.
3. Žalobkyně se pokoušela situaci řešit s žalovaným, a to podáním ze dne 9. 8. 2017 a stížností ze dne 19. 4. 2018, avšak bezúspěšně. Žalobkyně má za to, že vzniklá situace bez ohledu na neexistenci duplicitního vlastníka jako právního subjektu nezbavuje žalovaného povinnosti najít řešení. Žalovaný se uchýlil k formalistickému pojetí věci, který však nemůže vést k žádnému relevantnímu výsledku. Žalovaný zcela rezignoval na individuální přístup k věci a materiální ochranu žalobkyně, která má právní zájem na tom, aby její výlučné vlastnictví nemohlo být zpochybňováno duplicitním zápisem vlastnického práva.
4. Žalobkyně poukázala na „Návod pro správu katastru nemovitostí vydaný ČÚZK“, bod 6.2.2.12.5 upravující podmínky pro zrušení duplicitního zápisu vlastnictví. Žalobkyně uvedla, že nemůže podle žádného z těchto ustanovení postupovat.
5. Žalobkyně dále ve stručnosti uvedla ke skutkovému stavu, že v minulosti byly předmětné nemovitosti sepsány do konkursní podstaty dlužníka SEPO-EXIM s. r. o. „v likvidaci“, následně v rámci insolvenčního řízení zpeněženy, posléze však kupujícím vráceny zpět v důsledku odstoupení od smlouvy. K dalšímu prodeji nemovitostí již nedošlo. Po

94/2018

ukončení insolvenčního řízení společnost SEPO-EXIM s. r. o. „v likvidaci“ zanikla a byla vymazána z obchodního rejstříku. Neexistuje tedy žádná právnická osoba, která by byla právním nástupcem označené společnosti a na kterou by přešlo vlastnické právo k uvedeným nemovitostem. Podle žalobkyně je racionálně nezdůvodnitelné a nemyslitelné, aby byl v katastru nemovitostí evidován jako vlastník subjekt, který neexistuje a který nemá žádného právního nástupce.

6. Žalovaný odmítl věc řešit v rámci svých zákonných kompetencí např. za použití výkladového pravidla per analogia legis (uvedení v zápisu v katastru nemovitostí do souladu se skutečným stavem), a proto žalobkyni nezbylo než se obrátit na soud. Její právní zájem je přitom jednoznačně dán, když je výlučnou vlastníčkou předmětných nemovitostí a duplicitní zápis se nesrovnává s objektivním stavem. Žalovaný je zákonem povolán k řešení takových situací a nemůže se uchýlovat k alibistickému a formálnímu postupu. Existující zápis v katastru nemovitostí je v rozporu s právními vztahy k nim. Žalobkyně má za to, že se jedná analogicky o situaci řešenou rozhodnutím Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 238/03. Jelikož žalobkyně nemůže žalobu směřovat vůči duplicitnímu vlastníkovi, nezbyvá jí nic jiného, než žalobu směřovat vůči žalovanému, který odmítá konat.
7. Žalovaný ve vyjádření ze dne 3. 8. 2018 uvedl, že tvrzení žalobkyně o existenci duplicitního zápisu vlastnictví k označeným pozemkům na LV č. X ve prospěch žalobkyně a společnosti SEPO-EXIM s. r. o. „v likvidaci“ je nespornou skutečností.
8. K vývoji zápisu v katastru nemovitostí uvedl, že
 - kupní smlouvou ze dne 27. 11. 1996 sp. zn. V11-4118/1996 došlo k prodeji nemovitostí původním vlastníkem Hrušovská chemická společnost, spol. s. r. o. nabyvateli společnosti SEPO-EXIM s. r. o.
 - usnesením Krajského obchodního soudu v Ostravě ze dne 10. 4. 2000 č. j. 20K 20/97-112 byl na majetek společnosti SEPO-EXIM s. r. o. „v likvidaci“ prohlášen konkurz a konkursním správcem byla ustanovena Mgr. G. N.
 - správce konkursní podstaty v rámci zpeněžení konkursní podstaty prodala předmětné nemovitosti P.S. kupní smlouvu ze dne 24. 8. 2009 sp. zn. V-11778/2009-807 s právními účinky vkladu ke dni 21. 10. 2009.
 - dne 12. 8. 2011 byl katastrálnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště Ostrava doručen návrh a provedení záznamu do katastru (sp. zn. Z17090/2011-807) na základě rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 21. 7. 2011, jímž bylo rozhodnuto, že žalobkyně jako oprávněná osoba je vlastníkem předmětných nemovitostí.
 - současně zapsaný vlastník P. S. však nebyl osobou povinnou, který by měla pozemky vydat, což je konstatováno i v uvedeném rozhodnutí Ministerstva zemědělství. Katastrální úřad proto na základě rozhodnutí Ministerstva zemědělství vyznačil v katastru nemovitostí duplicitní zápis vlastnictví pro P. S. a zároveň pro žalobkyni jako oprávněnou osobu. Oba vlastníci byli o provedení duplicitního zápisu katastrálním úřadem informováni, žádný z nich však ve stanovené lhůtě nepodal nesouhlas.

94/2018

- dne 24. 5. 2012 bylo katastrálnímu úřadu doručeno souhlasné prohlášení P. S. a konkursní správkyňe Mgr. G. N. o částečném odstoupení od kupní smlouvy, na jehož základě byl obnoven zápis vlastnického práva ve prospěch společnosti SEPO-EXIM s. r. o. „v likvidaci“, ovšem i nadále se jednalo o duplicitní zápis vlastnického práva.
 - společnost SEPO-EXIM s. r. o. „v likvidaci“ byla ke dni 12. 1. 2016 z obchodního rejstříku vymazána, aniž by došlo k narovnání duplicitně evidovaného vlastnického vztahu.
9. Z uvedeného žalovaný dovozuje, že duplicitní zápis vlastnického práva je zapsán v souladu s listinami založenými ve sbírce listin žalovaného, což žalobkyně nezpochybňuje.
10. Žalobkyně navrhovala, aby žalovaný provedl za použití ust. § 40 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální vyhláška“) změny v údajích o vlastníku na LV č. X. Žalovaný sdělil žalobkyni (vyjádření k předžalobní upomínce ze dne 10. 5. 2018), že tento postup nelze použít za situace, kdy evidovaný subjekt neexistuje.
11. Žalovaný není ze zákona nadán pravomocí, aby mohl dle vlastního posouzení rozhodnout o tom, kdo je vlastníkem nemovitostí, k nimž je vyznačen duplicitní vlastnický vztah. Duplicitní zápis vlastnického práva ve prospěch společnosti SEPO-EXIM s. r. o. „v likvidaci“ nelze zrušit jen z toho důvodu, že právnická osoba zanikla a byla vymazána z obchodního rejstříku. Z žádného právního předpisu nevyplývá, že by výmazem právnické osoby z veřejného rejstříku došlo k zániku vlastnického práva a že by pouze na základě této skutečnosti měl být proveden jakýkoliv zápis v katastru nemovitostí.
12. Žalovaný má za to, že řešení situace lze nalézt v ustanovení § 209 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen „občanský zákoník“), podle kterého zjistí-li se neznámý majetek právnické osoby po jejím výmazu z veřejného rejstříku nebo objeví-li se jiný zájem hodný právní ochrany, soud na návrh toho, kdo osvědčí právní zájem, zruší výmaz právnické osoby, rozhodne o její likvidaci a jmenuje likvidátora. Na základě takového rozhodnutí se do veřejného rejstříku zapíše obnovení právnické osoby, skutečnost, že jde o likvidaci a údaj o likvidátorovi. Od obnovení se na právnickou osobu hledí, jako by nikdy nezanikla.
13. Žalovaný dále zdůraznil, že je odpovědností příslušné správkyňe konkurzní podstaty, že ačkoliv podepsala souhlasné prohlášení o částečném odstoupení od kupní smlouvy a mohla znát také z katastru nemovitostí stav zápisů vlastnictví, nijak nekonala, aby se vzniklá situace před zánikem předmětné společnosti vyřešila.
14. Žalovaný dále poukázal na úpravu obsaženou v § 6 a § 11 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“), na jejichž základě se zánik vlastnického práva zapisuje do katastru vkladem. Toto ustanovení je ustanovením kogentním a nelze se od něj odchýlit. Ve smyslu ust. § 14 katastrálního zákona pak je vkladové řízení zahájeno buď doručením návrhu na vklad, jehož přílohou je listina, na jejímž základě má být zapsáno právo do katastru, nebo také tehdy, pokud příslušnému katastrálnímu úřadu došlo od soudu nebo soudního exekutora rozhodnutí nebo potvrzení o právu, které se do katastru zapisuje

94/2018

vkładem. V posuzované věci nebyl žalovanému doručen žádný návrh na vklad ani rozhodnutí nebo potvrzení soudu. Nebylo tedy zahájeno žádné vkladové řízení ve věci zápisu zániku vlastnického práva. Žalovaný není oprávněn sám vkladové řízení zahájit. Pokud by tak učinil, byl by jeho postup nezákonný. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

15. Ve vyjádření ze dne 24. 1. 2019 žalovaný nad rámec svého prvního vyjádření k žalobě poukázal na judikaturu, a to rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22Cdo 2574/2000, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 16Ca 129/99, rozsudek Okresního soudu Plzeň-Město sp. zn. 11C 492/94.
16. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že rozhodné skutečnosti, jak byly popsány oběma účastníky (viz výše), jsou nesporné. Součástí správních spisů je také rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 21. 7. 2011 č. j. PÚ415/91/PP/3-117338/2011, které nabylo právní moci dne 27. 7. 2011 a jímž bylo rozhodnuto, že žalobkyně je vlastníkem nemovitostí v k. ú. Hrušov uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí, a to jako osoba oprávněná ve smyslu ust. § 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 229/1991 Sb.“) Na str. 4 označeného rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že za povinnou osobu ve smyslu ust. § 5 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb. je v označené věci považována Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, přičemž v odst. 2 a 3 str. 4 rozhodnutí je rozvedeno, na základě jakých skutečností k tomuto závěru Ministerstvo zemědělství dospělo.
17. Žalobkyně zaslala dne 9. 8. 2017 žalovanému podání, v němž požadovala, aby za použití ust. § 40 odst. 4 písm. a) katastrální vyhlášky provedl změny v údajích vlastníků nemovitostí na LV č. X pro k. ú. Hrušov, když subjekt evidovaný jako duplicitní vlastník neexistuje. Žalovaný reagoval sdělením ze dne 2. 10. 2017 č. j. PD-28949/2017-807, kde sdělil důvody, pro které nelze požadavku žalobkyně vyhovět. Žalobkyně podala dne 19. 4. 2018 stížnost na postup žalovaného adresovanou Českému úřadu zeměměřickému a katastrálnímu se sídlem v Praze (dále jen ČÚZK). Stížnost byla postoupena k vyřízení žalovanému, který ve vyjádření k předžalobní upomínce ze dne 10. 5. 2018 setrval na svých závěrech, že postup dle ust. § 40 odst. 4 písm. a) katastrální vyhlášky, který navrhovala žalobkyně, není ve věci možný a současně opakovaně zdůraznil, že nedisponuje právními nástroji k nápravě.
18. Podle ust. § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
19. Krajský soud při posuzování žaloby vycházel z judikatury správních soudů, a to konkrétně rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 12. 2010 č.j. 7Aps 3/2008-118, publikovaného ve Sb. NSS pod č. 2206/2011, v němž NSS vyslovil právní názor, že *soudní ochrany proti provedení či neprovedení záznamu do katastru nemovitostí podle § 7 a § 8 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných*

práv k nemovitostem, se lze ve správním soudnictví domáhat v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle ust. § 82 a násl. s.ř.s.

20. Otázkou důvodnosti soudní ochrany podle ust. § 82 a násl. s.ř.s. se zabýval NSS ve svém rozsudku ze dne 17. 3. 2005 č.j. 2 Aps 1/2005-69, kde vyslovil, že „ochrana podle § 82 a násl. s.ř.s. je důvodná tehdy, jsou-li a to kumulativně, tedy zároveň – splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout.“
21. V posuzované věci se tedy krajský soud zabýval naplněním podmínek nezákonného zásahu ve shora citovaném smyslu s výjimkou podmínky č. 6, která po novelizaci s.ř.s. (zákonem č. 303/2011 Sb.) s účinností k 1. 1. 2012 již nemá své zákonné opodstatnění. Krajský soud v posuzované věci dospěl k závěru, že jsou naplněny podmínky první, druhá, čtvrtá a pátá dle citovaného judikátu NSS, když má za to, že žalobkyně je daným stavem krácena na svých vlastnických právech postupem správního orgánu, který není rozhodnutím a kterým je nepochybně zasaženo vůči žalobkyni tím, že nebylo vyhověno jejímu návrhu.
22. Dále se krajský soud zabýval otázkou, zda se jednalo o zásah nezákonný. Nezákonným zásahem by přitom bylo možno označit postup žalovaného, který by neprovedl výmaz zástavního práva za situace, kdyby byly splněny zákonné předpoklady pro jeho provedení.
23. Dle obsahu žaloby považuje žalobkyně za nesprávný postup žalovaného, který nevyhověl její žádosti ze dne 9. 8. 2017 ani stížnosti ze dne 19. 4. 2018, kdy žalobkyně navrhovala provedení změny v údajích o vlastníkovi na základě ust. § 40 odst. 4 písm. a) katastrální vyhlášky.
24. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že postup podle označeného ustanovení katastrální vyhlášky v souzené věci není možný. Ust. § 40 odst. 4 písm. a) katastrální vyhlášky upravuje mimo jiné změnu názvu, identifikačního čísla a adresy sídla právnické osoby, která je vedena jako vlastník, přičemž taková změna se zapisuje do katastru buď převzetím ze základního registru právnických osob, nebo na podkladě listiny vyhotovené soudem, správním orgánem, exekutorem, notářem. Citované ustanovení však nelze z povahy věci použít na případ, kdy právnická osoba zapsaná v katastru nemovitostí jako vlastník již neexistuje, neboť zánik právnické osoby nelze ztotožnit se změnou údajů o takové osobě. Postup per analogia legis rovněž nepřipadá v úvahu, neboť zánik vlastnického práva se zapisuje do katastru nemovitostí vkladem v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, přičemž ve smyslu ust. § 14 téhož zákona se jedná o řízení návrhové. Účastníkem řízení o povolení vkladu je pak ten, jehož právo zaniká (§ 13 katastrálního zákona). Taková situace v souzené věci nemůže nastat z důvodu neexistence právnické osoby, jejíž vlastnické právo má zaniknout.

25. Další možností zahájení vkladového řízení je pak situace, kdy je katastrálnímu úřadu doručeno rozhodnutí soudu nebo soudního exekutora. Ani taková situace však v této věci nenastala. Žalobkyně se ani prostřednictvím žaloby na soudní ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného nemůže domoci vydání rozhodnutí soudu, jímž by zavázal žalovaného k výmazu vlastnického práva společnosti SEPO-EXIM s. r. o. „v likvidaci“ tak, jak se žalobkyně domáhá v petitu správní žaloby. Dle ustálené judikatury správních soudů ani v případě úspěšnosti žaloby není soud oprávněn uložit správnímu orgánu vydání rozhodnutí v konkrétním obsahu. Je toliko oprávněn správnímu orgánu uložit, aby ve věci rozhodl. Soud však nedospěl k závěru, že by byla žaloba důvodná. Zcela se ztotožňuje s žalovaným v názoru, že žalovaný nedisponuje žádným právním nástrojem, kterým by mohl zajistit nápravu. Je sice nepochybné, že úkolem žalovaného je dbát na to, aby údaje v katastru odpovídaly reálnému stavu, ani to jej však neopravňuje k jakýmkoliv zásahům do zápisů týkajících se věcných práv jiným způsobem, než který je katastrálním zákonem vymezen (§ 6-27 katastrálního zákona).
26. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 21. 7. 2011 č. j. PÚ 415/91/DP/3-117338/2011, jímž bylo určeno vlastnické právo žalobkyně k nemovitostem a jež bylo podkladovým rozhodnutím pro zápis jejího vlastnického práva do katastru nemovitostí, nemůže být rozhodnutím, které by bez dalšího sloužilo k výmazu vlastnického práva společnosti SEPO-EXIM s. r. o. „v likvidaci“, neboť tato právnická osoba nebyla tímto rozhodnutím označena za osobu povinnou z důvodů, jež jsou podrobně v odůvodnění tohoto rozhodnutí rozvedeny.
27. Na základě skutečností zjištěných ze správních spisů, o nichž není mezi účastníky řízení sporu, má soud za to, že žalobkyně se mohla a měla duplicitnímu zápisu vlastnictví bránit v době, kdy bylo obnoveno vlastnictví společnosti SEPO-EXIM s. r. o. a domáhat se výmazu zápisu duplicitního vlastnického práva v době, kdy duplicitní vlastník jako právnická osoba ještě existoval.
28. Krajský soud se shoduje s žalovaným v tom, že východiskem z dané situace by pro žalobkyni mohl být postup podle ust. § 209 občanského zákoníku.
29. Argumentaci žalobkyně usnesením Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 238/03 ze dne 23. 5. 2003, v němž žalobkyně spatřuje analogickou situaci, krajský soud pro posuzovanou věc shledal přiměřenou pouze částečně. Ve věci posuzované Ústavním soudem bylo mimo jiné vysloveno, že pokud se stěžovatelka domnívá, že zápis obsažený na příslušném LV katastru nemovitostí je v rozporu s právními vztahy k předmětným nemovitostem, je nutné uplatnit takový prostředek k příslušnému orgánu veřejné moci, který rozhodne nikoliv o chybě zápisu, ale o hmotných subjektivních právech stěžovatelky. Současně Ústavní soud vyslovil, že takovým prostředkem je pouze žaloba uplatněná v civilním řízení, když pouze nezávislý soud je v daném případě oprávněn autoritativně rozhodnout o subjektivních právech a povinnostech zainteresovaných právních subjektů. Jak krajský soud již výše uvedl, soud působící na úseku správního soudnictví není oprávněn autoritativně rozhodnout ve prospěch žalobkyně v jí požadovaných intencích. Určitou paralelu označeného usnesení Ústavního soudu s právní věcí žalobkyně však lze shledat

94/2018

v odkazu na civilní právo, když jak již bylo shora uvedeno, nápravy současného stavu by bylo možno podle názoru krajského soudu dosáhnout postupem upraveným § 209 občanského zákoníku.

30. Na základě shora uvedené právní argumentace krajský soud žalobu podle ust. § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 31. října 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu